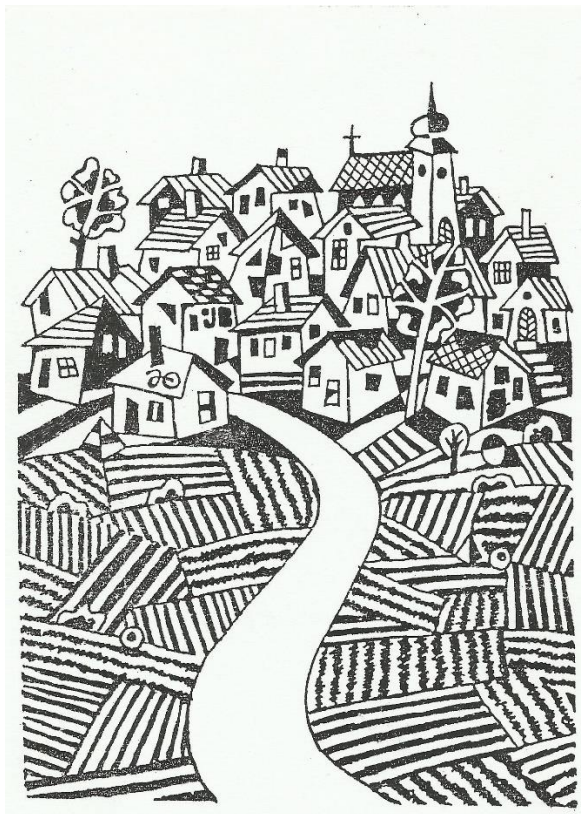

„ Bůh trpělivosti a povzbuzení at' vám dá, abyste jedni i druzí stejně smýšleli po příkladu Krista Ježíše.“

Římanům 15, 5.

ilustrační kresba
jindřich olej

Květen 2024
CASD Valašské Meziříčí

www.valasskemezirci.casd.cz

Úkoly

4.5. – Víra navzdory překážkám

11.5. – Dva svědci

18.5. – Motivování nadějí

25.5. – Světlo ze svatyně

Rozpis učitelů a kázání

Datum	SŠ-A	SŠ-B	Příspěvek	Kázání
4.5.	Pimek	Chárová	IFA	Dona
11.5.	Chára	Vráblová	Chárová	Juřínek
18.5.	Mroček	Mročková	Vráblová	Drobík
25.5.	Tomanec	Kimlerová	Tyšerová	Dona

Blahopřání k narozeninám

2.5. – Anastázie Kimlerová

18.5. – Ladislav Škrla

25.5. – Soňa Mročková

ADRA Klub zdraví informuje

2.května 2024 v 17.30 hodin malý sál Knihovny – beseda **Milana Drobíka** – „Významné léčebné účinky aloe vera“

16.května 2024 v 17.30 hodin malý sál Knihovny – beseda **Michala Štěpánka** – „Omán, už jen létající koberec“

30.května 2024 v **18.30 !!!!** hodin malý sál Knihovny – beseda ultramaratónisty **Tomáše Štveráka** – „Jak jsem si splnil sen“

**Číslo účtu a variabilní symboly – sbor CASD
Valašské Meziříčí**

Číslo účtu sboru - **1763654349/0800**

Variabilní symboly:

• desátek	10063
• dar pro sbor	11063
• misie	1063
• 13. sobota	13063
• stavební fond	44063
• sociální fond	20063
• ADRA	222063

QR kódy pro platbu darů 2024

QR Platba

Dar pro misii 50,- Kč

QR Platba

Dar pro sbor 50,- Kč

ID datové schránky : **emcve2i**

Sbor Církve adventistů sedmého dne Valašské Meziříčí

Akce v květnu

4.května – společná bohoslužba + agapé se sborem Frenštát
pod Radhoštěm u příležitosti 40 let otevření
modlitebny Hřbitovní 366/1

Shrnutí úkolů sobotní školy za měsíc květen

Úvod

Na pozadí „Velkého sporu“ mezi Luciferem a Kristem můžeme sledovat novodobý vývoj sporu mezi Satanem a Božím lidem, jakož i nespočet malých sporů mezi lidmi.

1. Počátky velkého sporu mezi dobrem a zlem

Velký spor přesahuje možnosti našeho chápání. Nesoulad přerostl ve vzpouru. Aspektem sporu je PRAVDA a LEŽ. Mezi nimi se mohly, mohou či musí **rozhodovat** všechny nebeské i pozemské bytosti. Satan trvale nabízí novou úroveň existence. Byla to brána k odloučení od Boha, ke hříchu, utrpení, bolesti, nemoci a smrti. Naopak láska hledá způsob záchrany.

2. Láska nebo sobectví? Prvotní církev

Satanovou strategií je oklamat a zničit Boží lid. Ježíš udělal před zničením Jeruzaléma vše pro záchranu svého lidu. Křesťanská církev rostla velmi rychle. Věřící nesli dál pochodeň pravdy. Podle evangelia také žili. Láska byla normou chování křesťanů. Sloužili nemocným a umírajícím v době epidemií. Satan se marně snažil zničit Kristovu církev násilím. Evangelium se šířilo stále dál a počet jeho vyznavačů rostl.

3. Světlo svítí ve tmě – období kompromisů.

Ani krutý odpor nezlomil víru prvních křesťanů. Satan podkopává důvěru v Boží slovo, odporuje zjevené Boží vůli, překrucuje Písmo, šíří dezinformace, aby svedl Boží lid. Pronásledování působí také zevnitř církve, formou nepravdivých doktrín, zaváděním pohanských praktik a děláním kompromisů. Mnozí křesťané se zaměřují na lidskou stránku Písma. Bible se v jejich očích stává lidským slovem a ztrácí svůj Božský původ a autoritu. Jedním z nejúčinnějších podvodů je vést lidi k přesvědčení, že lidský rozum stačí k pochopení Boží vůle. Boj mezi Kristem a satanem je bojem o mysl lidí. Satan odvádí lidi od studia Božího slova.

4. Stát na straně pravdy – věrnost v době odpadnutí.

Mučedníci roznecují naši odvahu. Věrnost často přináší pronásledování. Dělo se tak i během temného období papežské nadvlády. Po staletí zde byli lidé, kteří se drželi biblické pravdy. Kristus byl jejich jediným prostředníkem a Bible zdrojem autority. Reformátoři uchovávali pravdu Božího slova a dělili o ni s ostatními. Pravdy Božího zjevení posilují a rozvíjí duševní potenciál, prohlubují vnímavost, bystří úsudek. Studium Bible zušlechťuje myšlení, citění a touhy lidského srdce. Posiluje cílevědomost, trpělivost, odvahu a sílu, kultivuje charakter a ‚posvěcuje‘ srdce. Víra v Boží zaslíbení dávala odvahu postavit se plamenům a meči. Boží zaslíbení jsou povzbuzením i pro nás.

Ján Petrovič

Více na www.valasskemezirici.casd.cz odkaz *Shrnutí úkolů SŠ*

5. května roku 2024 uplyne rovných čtyřicet let od doby, kdy byla slavnostně otevřena nová meziříčská modlitebna. Ne, že by na stejném místě před tím žádná nebyla. Od samého začátku sedmdesátých let se místní adventisté shromažďovali v mírně upraveném prvním patře stávající staré budovy, kam se musel natěsnat i dvoupokojový byt pro kazatele. Deset let provozu v poměrně stísněných podmínkách ukázalo nutnost nějaké stavební úpravy. První návrhy už předložil tehdejší člen sboru, Ladislav Smílek starší. Poté co se v přízemí uvolnily oba zatím používané byty, konečně nastala příležitost k skutečně razantnější přestavbě.

Na přání výboru sboru a Moravskoslezského sdružení se do zhotovení stavebních plánů s velkou vervou pustil nám dobře známý Pavel Šulák. Nadšení pro věc jej však natolik pohltilo, že neslyšel konkrétní návrhy či

připomínky, které k němu byly od vedení sboru či církve neustále vysílány. Výsledkem byl velkorysý projekt, na který však v moravskoslezské pokladně nebylo dost peněz. Coby mladičkový člen sborového výboru jsem se při hlasování přiklonil k těm, kteří navrhovali skromnější řešení. Megalomanská varianta byla drtivou většinou hlasů zamítnuta. Pavel na to nezapomněl a až do své smrti mi můj postoj vytrvale vyčítal.

Po odmítnutí Pavlova návrhu byl vypracováním druhé verze přestavby pověřen brněnský bratr Tríska. Jeho plán prošel, a tak se v létě roku 1981 mohlo začít budovat. První sborová brigáda byla nezapomenutelná. Sešli se snad všichni členové i nečlenové sboru, včetně kulhající tety Haindlové. Ta se svou nerozlučnou hůlčičkou obcházel budoucí staveniště a na všechny strany vysílala své oblíbené sdělení, jak je to všechno krásné.

Poté, co byly na zahradě vykáceny překážející stromy, zbourány dřevěné přístřešky a ručně vyhloubena hluboká jáma na vápno, nadešel start tříletého, takřka nepřetržitého stavebního firmolu. Pod taktovkou strýce Klvánka, Bláži Balcara a především nezničitelného Boriše Krúpy se původní zadní dvorek

měnil k
nepoznání.
Sdružení
pověřilo
odborným
dohledem
osvědčeného
matadora,
bratra
Pustovku a
prováděním
těžkých
zednických

prací drobného slováckého praktika, bratra Lapčíka, jemuž občas sekundoval všeznalý slezský dobrodruh Emil Loder z Jablunkova. Takřka po celou dobu výstavby sem byli nuceně nasazováni kazatelé moravskoslezských sborů, kteří tím pádem na Valmez nemohou nikdy zapomenout. Nedělní brigády dobrovolníků se staly pravidlem, stejně jako střídání místních sester kuchařek při zajišťování více či méně výživného proviantu. Pokud byl někdo z meziříčského řádění čím dál více nešťastný, pak to nemohl být nikdo jiný než tehdejší církevní pokladník Vlado Adame.

Z protějščí hospody, již se odnepaměti říkalo Dělníák, bylo staveniště neustále pozorováno. Pivní skauti vytrvale kroutili hlavou nad tím, jak může být takové dílo budováno amatéry, kteří tu navíc makají zadarmo. Je pochopitelné, že vlastní finále už měli ve své režii nejruznější odborníci. Ale i tak je dobré připomenout, že přestavba modlitebny zapůsobila na starousedlíky velice pozitivním dojmem. Mají na tom svůj podíl nejen tři kazatelé, kteří zde během akce sloužili, tedy Jaroslav Klvánek, Milan Hlouch a Aleš Zástěra, jimž stál věrně po boku starší sbor Bláža Balcar, ale také nekonečné množství nadšenců, jenž tu ve svém volném čase v potu tváře pracovali. A pokud by se měl na počest budovatelů vypínat před modlitebnou nějaký pomník, pak by na něm v nadživotní velikosti neměl stát nikdo jiný než už vzpomínaný Boriš Krúpa. Na stavbě byl takřka denně a nikdy za to nic nechťel.

Pátého dne pátého měsíce roku tisíc devět set osmdesát čtyři došlo ke slavnostnímu otevření. Byla na něm i moje zákonná manželka Dáša. Pět dní nato se nám narodil benjamínek Jakub. Je tedy stejně starý jako nová modlitebna. Díky tomu se mi datum jejího zpřístupnění náramně dobře pamatuje.

Ze sborové kroniky psané Janou Jančovou a z její zprávy čtené při otevření nové modlitebny:

V roce 1979 jsme se sešli na slavnostním shromáždění u příležitosti 50-ti let Valašskomeziříčského sboru a 65-ti let trvání sboru ve Vsetíně. Nemohli jsme se sejít v modlitebně, protože bychom se tam nevešli. Slavnostní shromáždění se konalo v chrámě evangelické církve za přítomnosti br. Sládka z Ústředí, bratří ze Sdružení a kazatelů působících ve vzpomínaných létech na Valašsku.

Už tenkrát jsme cítili potřebu něco se svou modlitebnou učinit, ale byli jsme nuceni vyčkávat, až se uvolní byty v přízemí, kde zatím bydlela sestra původního majitele domu a ještě další nájemníci. Během dalšího roku se oba byty uvolnily a my jsme mohli realizovat své záměry.

Hledalo se nejjednodušší řešení. Z prostoru modlitebny vybudovat byt pro kazatele a z uvolněných bytů v přízemí modlitebnu. Propojením tří místností za sebou by vznikl sál sice úzký, ale dlouhý asi 12m. Mově by se zbudovalo pouze sociální zařízení. Okna sálu by však směřovala k silnici – k hluku a navíc by se musela zčásti zastřít, aby nerušil provoz ulice.

Do těchto úvah se vložilo naše Sdružení a vybídlo nás k smělejšími plánům s příslibem, že budou naši výstavbu a přestavbu financovat a poskytnou i pracovní výpomoc a odbornou radu. Nastalo období diskutování. Zůstat při svém – či přijat nový návrh?

Během prvního pololetí (roku 1981) bylo rozhodováno i o naší modlitebně. Bylo vydáno stavební povolení a 24.června se schází výbor našeho sboru s bratřími ze Sdružení, včetně architekta bratra Třísky a stavbyvedoucího bratra Pustovky k velkému jednání. Je prodiskutován projekt, postup přípravných prací a způsob zajišťování materiálu. Skončilo období rozhodování – začíná práce. Zvládneme ji?

Přicházejí prázdniny. Ve větším počtu se scházíme ve Virtu u Komárna. Poslední dovolená před stavbou. Chceme zde shodit únavu uplynulého roku a načerpat sílu do díla, které máme před sebou. Přesto, že nejsme v srdci vyrovnání s přestavbou takového rozsahu, všímáme si stavebního materiálu, který leží v místech, kterými procházíme a poznamenáváme, že bychom jej potřebovali u své modlitebny. Dostáváme se proti své vůli do stavebního zanícení.

Během prázdnin začíná být živo kolem sborového domu i v týdnu. Upravuje se prostor pro stavbu – kácejí se stromy, přemísťují kůlny, bourají garáže. V druhé polovině prázdnin se scházíme téměř denně. Odváží se ornice, přivážejí se materiály, kopou kanály, klade kanalizace. Začíná se kopat a bourat i v stávající budově. Pomalu si zvykáme překonávat únavu z těžké fyzické práce, kterou běžně nekonáme a těšíme se z každé ukončené práce. Zatím nás Pán při práci chrání a žehná i našemu snažení. Máme radost zejména z toho, že stavba není

záležitostí pouze starších členů, ale i mladých. Pracují s velkým zápalem a snaží se vyrovnat i s prací, která je někdy nad jejich síly. Takovému snažení bude jistě Pán žehnat i nadále.

Dnes 3.října 1981 je modlitebna plnější než jiné soboty. Sbor navštívil bratr Adame ze Sdružení, aby uvedl do funkce kazatele bratra Hloucha, i když náš kazatel bratr Klvánek zůstává ve službě až do konce roku... Svým projevem (br.Klvánek) imponuje mladým, svými zamyšlenými se nad Božím slovem upoutává pozornost mladých i starších a v současné době je neocenitelnou silou při stavbě modlitebny velmi houževnatý a obětavý při zajišťování veškerého materiálu, účastný každé stavební práce a přitom stále veselý a pohotový vtipem rozehnat každou vznikající starost, nezdar či obavu.

...Velké množství sněhu nedovoluje Lautnerovým každé soboty docházet do sboru. Proto mládež koná výlet k Lautnerům. Berou do batohu základní potraviny, aby potěšili tetu a tak dokázali, že myslí i na potřeby jiných a ne pouze své zájmy. Pěkné. Když si uvědomíme, že každý z nich má povinnosti při studiu nebo zaměstnání, vypomáhá o nedělích a často i ve všední dny při brigádách ve sboru a ještě se zúčastní všech výše jmenovaných akcí, je obdivuhodné, co všechno se dá zvládnout.

... 12.12.1981 je poslední brigádní nedělí v tomto roce. Celou druhou polovinu roku jsme se téměř denně při práci scházeli na stavbě k různým pracem. Každou

neděli přicházelo na staveniště 15 až 20 brigádníků, aby dali své síly a čas k dispozici dílu, pro které se sbor rozhodl.

Pro stavbu jsme se rozhodovali těžko, neboť jsme měli obavy z nedostatku pracovních sil. Měli jsme na mysli, že sbor má dosti starých členů, kterým věk a zdravotní stav nedovoluje zúčastňovat se práce na stavbě, hodně mládeže, která se musí věnovat studiu a zbytek jsou členové, kteří mají povinnosti v zaměstnání a k rodině. Navzdory těmto nepříznivým vyhlídkám se začalo se stavbou. Rozjížděli jsme se pomalu, ale když se práce dostala do proudu, bývalo nás v nedělích přítomno až 22. Spodní stavba je hotová včetně podkopání a podbetonování stávající budovy a zatím jsme nepotřebovali volat k pomoci cizí sbory. Pouze kazatelé, kteří se střídali po týdnu, jsou síly mimo sbor a 3 mladí chlapi z Frenštátu, kteří docházeli často mezi nás, ale ti jsou jako naši.

Chmury těch, kteří nesli tíhu rozhodování na svých bedrech, se pomalu ztrácely. Největší radost máme z toho, že stavba se stala i záležitostí mladých.

Velký podíl na vysokém počtu nedělních brigádníků má i kuchařka Alena Balcarová, která připravovala každou neděli překvapení našim zrakům a pomyšlení našim žaludkům. To nebyly brigádní obědy, ale sváteční hostiny!

Chuť k práci nevzala ani nepřízeň počasí. Pracovalo se i v dešti, větru a také i tehdy, když teplota klesla k nule. Postavy se zvětšovaly co do objemu halení se do prošívacích, ale v práci se pokračovalo.

Na stavbě se pracuje asi půl roku. Během této krátké doby jsme se mohli přesvědčit několikrát, že Pán je s námi, žehná naší práci a především nás.

Prvním důkazem toho je materiál, některý už zabudovaný, jiný ležící skladem pro další práci. Podrobnosti může vyprávět bratr Klvánek – hlavní nákupčí. Třeba šterkopísek. Osobně zajel s objednávkou do Tovačova, aby zajistil vagon šterku na nedělní brigádu. Pozdě, vlak ke Vsetínu byl právě odeslán. Ve čtvrtek přichází uvědomění, že na nádraží je vagon šterkopísku pro sbor. Také nejedna provozovna odmítla přijat finanční pozornost a to je v dnešní době co říci. Další zkušenost máme z brigády, kdy se betonovaly základy příští modlitebny. Velká míchačka jela celou směnu na 2 fáze. Třetí fázi jsme brali z nebe. Když práce skončila, míchačka se zastavila a už se nepohnula. Teprve příští den ji uvedl do chodu Pavel Pimek – náš elektrikář – po výlezu na sloup. Podobně tomu bylo i s bagrem, který hloubil prostor pro garáže. Skončil práci, naložil poslední lžici zeminy na auto, praskl poslední řemen a stroj vyl vyrazen z činnosti.

Rok 1983 – v pondělí začínáme překrývat střechu. Práci řídí br.Hlouch starší. Je nádherné počasí. Shazujeme starou krytinu ze střechy přímo na vlečku u domu. Pracujeme až do 10 hodin večer. Dům zůstává bez střechy. Riskujeme. Noc proběhla dobře. Druhý den se pokračuje v odkrývání, ale část střechy se už podařilo zakrýt. Prkna, lepenka. Po žebříku dolů, znovu nahoru. Druhá noc. Dům znovu otevřený. Středa. Slunce žhne. I největším milovníkům slunce začínají být jeho paprsky nepříjemné. Na černé lepence slunce doslova pálí. Usilovně pracujeme až do oběda. Práce je hotová. Obědváme. Vyjadřujeme vděčnost Bohu za požehnání a ochranu. Nikomu z nás se nic nestalo. Najednou přichází bouře a silný liják. Cesty u parku nedaleko sborového domu se ztrácejí pod vodou. Nemohou projíždět ani auta. Dům je však přikrytý. Voda se dostává

na půdu pouze otvory ve žlabech, ale i té je dosti. Běháme po půdě s kbelíky, které jsou v okamžiku plné, a snášíme volu k výlevkám. Jak by to dopadlo bez zakrytí?

Během celého roku se nestal při brigádách žádný vážný úraz a přitom pracovali často nezasvěcení při náročných úkonech. Pouze bratru Klvánkovi se zastavila železná tyč ze sloupku od plotu na čele a fošna bratru Pimkovi na patě, ale tyto nehody se obešly bez následků. Skončily brigády a hned byli dva vážní „marodi“. Bratr kazatel pomáhal při stěhování své sestry a po svém návratu musel vyhledat lékařskou pomoc a ulehnout se zánětem žil. Bratr Balcar při cestě za návštěvou upadl a zlomil si pravou ruku. Tak vážně jsou v současné době postiženi dva každodenní účastníci brigád.

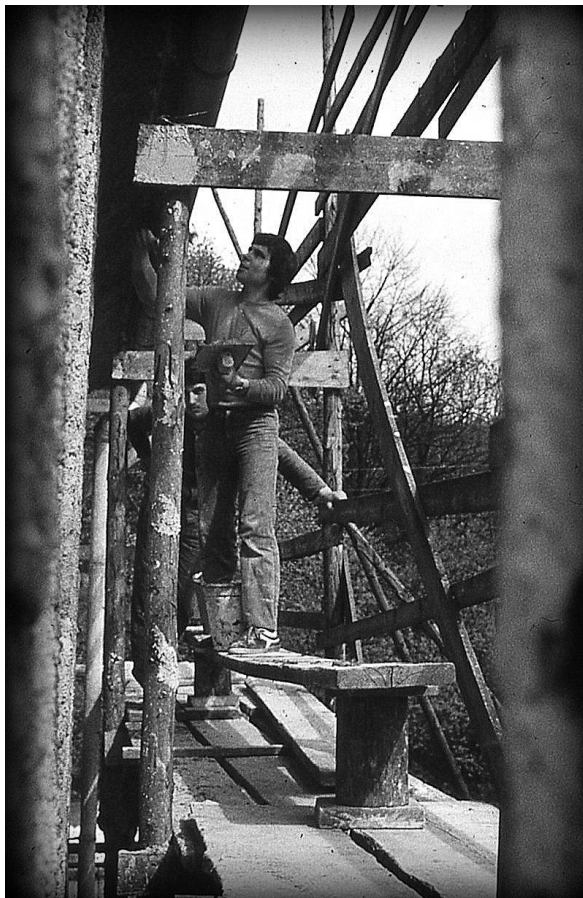
Tyto záznamy zdaleka nemohou vyčerpat a zachytit všechny zkušenosti, které jsme s Pánem během roku učinili. O jednom jsme však všichni přesvědčeni: Pán je s námi, nemáme se čeho bát...

Od 24.dubna 1982 se scházíme k sobotním pobožnostem opět v evangelickém chrámu neboť práce na naší modlitebně jsou v plném proudu a pro plynulost práce dochází i k úpravám v stávající budově. Proto uzavíráme hlavní sál a scházíme se v evangelickém kostele. Toto odloučení trvalo celé dva roky.

Celé čtvrtletí a i začátek druhého čtvrtletí roku 1984 je naplněno prací na dokončení výstavby nové modlitebny. Střídají se tu ještě různí řemeslníci –

pracovníci z Beskydu, kteří provádějí všechny práce ze dřeva, pak řemeslníci lepící krytinu na podlahu v modlitebně. Vlastními silami provádíme výrobu a upevnění garnyží kolem složitých oken. Bratr Tomanec provádí poslední nátěry, malby a za ním se už uklízí, čistí, leští a také zavěšují záclony. Všechno dostává svůj vzhled.

Do práce se zapojují i přátelé – vypomáhají při nátěrech nábytku v šatně, fasády při vstupu do garáží a modlitebny, nátěru plotu. Jiní sestavují propojení mikrofonů do přilehlých místností pro maminky s dětmi. Na pomoc v závěru přijíždějí i vzdálenější sbory – třeba

Přerov. Společně se pouštíme do úpravy zahrady. Nyní už se likvidují pomocné přístřešky a kůlny. Odváží se zbylý materiál do Frenštátu, kde budou nyní upravovat svou nově zakoupenou budovu modlitebny a byt. Nepotřebné věci se pálí. Rozvází se hlína – ornice, kterou jsme před třemi lety shromažďovali pod ořechem u bočního vchodu do budovy. Planýruje se prostor kolem budovy, chodníků a seje se tráva.

Co všechno se změnilo kromě výstavby nové modlitebny se sociálním zařízením a garážemi? Stará budova se prohlubovala kvůli provozu ve sklepech, kde je plynové topení. Nová je elektrika, rozvody vody, všechny okna, dveře, podlahy, nová je fasáda, střecha a oplocení. Nová je přípojka plynu. Bylo toho dosti, ale nyní je všechno pěkné a účelné.

Cítíme potřebu poděkovat a vyslovit vděčnost. No a komu? Nejdříve Pánu Bohu, kterého jsme prosili o sílu, ochranu a přiznání k naší práci. Cítili jsme ji a často jsme se o jeho blízkosti přesvědčili.

Dále bychom chtěli poděkovat našemu Sdružení za velkorysou nabídku a dodržení svého slibu i v otázce pracovních sil.

Chtěli bychom poděkovat také úřadům, s kterými jsme při výstavbě přicházeli do styku. Za jejich porozumění a pochopení.

No a samozřejmě chceme poděkovat všem ochotným rukám, které budovaly tyto hodnoty. Bratřím a sestrám z jiných sborů, bratřím a sestrám z našeho sboru. Byly to společně prožité hodiny, dny dovolené, někdy celé týdny. Dnes už se na těžké a nepříjemné zapomělo, dnes už zůstává jen radost. Chceme poděkovat za trpělivost těm, kteří v budově po celou dobu přestavby bydleli. Usínali s prachem až v ložnici, ráno vstávali do prachu.

Těšíme se všichni z důstojného Božího stánku a přáli bychom si, aby tyto prostory přinášely pokoj posluchačům a šířily zvěst o veliké Boží lásce k člověku.

Členové výboru nyní promýšlejí sestavení programu pro slavnostní otevření nové modlitebny, zpěváci se shánějí k nácviku písní, jiní píší pozvánky na stanovený den.

Termín je tu. Nemusí se odkládat otevření modlitebny, protože všechny práce jsou provedeny – a to je často jediná odměna mnoha pilným rukám.

5.5.1984 – slavnostní otevření nové modlitebny

Probíhá den, o kterém sbor snil a po kterém toužil téměř celá 3 léta. Sál – přilehlé místnosti i chodba jsou plné. Je přítomno asi 250 lidí. Nálada je sváteční. Za kazatelnou se střídají bratři podle programu...

Franta Tomanec jak ho (možná) neznáme - pokračování

Feri

Už ani nevím, kdy jsme se poprvé viděli a kdy to naše přátelství začalo, ale je to jistě více než šedesát let. Nejsem si jist, zda to, co napíšu, bude vystihovat Feriho a naše společné aktivity, budou to spíše střípky pro mne důležitých nebo zajímavých vzpomínek.

Začali jsme se sjíždět na odpolední shromáždění na Vsetín, a tak se postupně vytvářelo přátelství a nakonec vznikla naše parta, tedy naše Tramos Šípy prerie (bylo mi líto, že můj návrh Zrádci civilizace neuspěl): Ben, Bob, Hugo, Feri a Kon. Šerifem byl Ben (Petr Válek). Většinu jmen nám spolu s určením přidělil Feri – jak se on sám nazval, šašek Feri.

Pokud jde o naše sobotní aktivity, zpívali jsme a angažovali se ve sboru, ale také jsme začali jezdit na různé církevní akce (Veletržní Brno, Slovensko /myslím Trenčín, Vrútky.../, Hronov a další. Pořídili jsme si dokonce klobouky, abychom trochu vypadali a nedělali Valašsku hanbu. K našemu širšímu kruhu patřila také Marta Hurtová a podle situace i další přátelé. Živě si vzpomínám, jak jsme si na veletrhu odstáli dlouhou frontu na bramboráky a když jsme je zaplatili a zeptali se, zda nejsou na sádle, za přihlížení slintajícího ve frontě trpícího davu je naházeli do odpadků. Nebo jak jsme se vraceli ze Slovenska a téměř celou cestu pěli: Sedí sokol na javore...

Postupně jsme studovali Písmo a rozhodovali se pro následování našeho Pána. My s Ferim jsme si dokonce v Semetíně u chaty vykopali bazének, kde jsme byli - v létě to bude 60 let - s Ferim a také Martou Hurtovou a Milenkou Hurtovou pokřtěni.

Po sobotě večer jsme začali jezdit na Pulčiny, kde jsme ve skalách trávili neděle v aktivitách různého druhu a pod krmí našeho kuchaře Boba. Vyvrcholením akcí tohoto druhu bylo vánoční pozvání zpřízněné party Amazonek do „Hotelu Pulčín“ - v zimě, ve sněhu, v nóbl (sobotním) oblečení... - akci na kterou milé dámy (Vánoce ve skalách) jistě nikdy nezapomněly.

Také nedělní večerní setkávání na mládeži u Balcarů ve Valmezu nás výrazně ovlivnilo a také poněkud rozšířilo okruh našich přátel. Blážovy aktivity vyvrcholily letní dovolenou u Foldynů na Visalajích, kde jsme se seznámili s - pro nás do budoucna důležitou - partou třineckých děvčat „Amazonek“, ale také s Tamtelou a dalšími novými přáteli. Po Ježonkách následovaly Jinolice a pak Studnice.

Občas jsem spával v Kačicích (nebo zase Feri u nás na Vsetíně) a pak jsme zpravidla ráno spěchali do Jablůňky na rychlík a sotva jsme to stihali. Vzpomínám třeba na cestu do Prahy (Feri, Ben a já), návštěvu Kotců a nákup stylového oblečení... Feri rád spával na seně a mám pocit, že tam také vznikaly jeho první písničky. Naše přátelství s Třincem se projevilo také tím, že jsme se jednou v létě přes hory vydali s Ferim pěšky do Třince, abychom pak pod okny Aničky a Haliny zapěli: Já pod твоjím oknem, tři hodiny mokněm... Aktivita tohoto druhu pokračovala tím, že jsme zorganizovali „Velké putování pod Beskydami“ a inzerovali jsme to v časopise TURISTA. Vsetín-Třinec, 100 km za 24 hodin po silnicích. Start byl po západu v sobotu večer. Z první akce, kdy jsme došli jenom s Ferim, si vzpomínám, že jsme šli na nádraží v Třinci na WC a po delším čase, když Feri nevycházel, jsem ho musel velkým bušením přivést k životu. A pak jsme šli na nástupiště do těch schodů a málem jsme to nebyli schopni vyjít... Příští rok jsem si nemoudře vzal nové pracovní boty, a tak nedošel a kvůli množství puchýřů skončil tuším v Třanovicích. Feri statečně došel i s jedním „cizincem“.

S Ferim jsme také byli na setkání mladých na Čantorii, ale i v Zakopaném (sraz adventistické mládeže, kde mi ovšem někdo odcizil Směnu 2), ale vzpomínky oživují cestu k hranicím na bryčce tažené koňmi, kterou Feri džentlmensky financoval. Také jsme jeli (Feri a já) s Benem jeho Tatrovkou přes slovenskou Oravu do Polska tím nádherným trochu smutným opuštěným krajem. Všechny ty často již jen s obtížemi vzpomínané aktivity Feri pečlivě zaznamenával a zdokumentoval v KRONICE. Je to úžasné dílo, které Feri píše takříkajíc od nepaměti (naší party) až po naše dny (původně jsou zde naše černobílé fotografie, které už dávno vystřídala výtečná fota autora) a protože nám paměť slábne, máme to vše díky Feriho x svazkům kroniky pečlivě zdokumentováno.

Postupně jsme se rozstěhovali, ženili a přicházely děti... Feri miloval Třinec, ale nakonec objevil svůj poklad – Dášu – ve Valmezu, což jsem mu dosvědčil. Z Kačic šel do Valmezu, ale i to mu bylo málo, a tak se na „chvilku“ posunul do krajského města. Ale tenhle exil nebyl pro něj to pravé. Jeho zlatá Dáša ho přijala zpět, a tak jsem mu to znovu po 40 letech opět dosvědčil.

K pětadvacátému výročí prvního Blážova tábora jsme se rozhodli postupně navštívit Ježonky, Jinonice, Studnici..., a tak z toho kruhu přátel vznikla Chátra (vymyslel to samozřejmě Feri na základě bibl. textu 2K 4,16 v překladu Petru). A tak se scházíme každý podzim v otevřeném kruhu přátel, abychom si zazpívali, potěšili se, povzbudili a také zapěli hymnu, kterou samozřejmě složil Feri.

A tak jsme zase jednou jeli jako Chátra na Ježonky. Nebylo mi dobře, a tak jsem to tam proležel.

Když jsme se loučili, Feri zahlaholil: Kdybyste něco

potřebovali,

dejte vědět. Druhý den ráno mu zavolala Tamara, že bychom potřebovali ledvinu. Ten příběh znáte. Já bych se nikdy neodvážil Feriho o tu ledvinu požádat, ale má odvážná žena ano a Pán Bůh to vedl, a tak jsme spolu trvale spojeni (ledvina už bez problémů běží 25. rok). Díky Pánu Bohu i Ferimu.

Feriho skladatelské aktivity jsou přes vcelku širokou známost nedocenené. Počet jeho písní je obrovský. Úžasné je, že má vynikající paměť a většinou si na vše vzpomene. Řada písní vznikla velmi aktuálně, a proto se tak dobře pamatují a jistě také proto, že zněla jasně, nesložitě, ale jadrně v libé češtině a někdy i valaštině.

Feri byl vždycky milovníkem lesů, hor a strání, byl vytrvalý chodec, znalec hub, bylin a nakonec se z něho vyklubal výborný fotograf s mimořádným citem pro obraz, estetiku a „okamžik“. Byl vždy opálený (jakoby ošlehaný větrem), sice žijící ve městě, ale patřící do přírody.

Že je Feri hrdina, vím nejenom já, ale byl vyznamenán i ve Valmezu a pokud vím, tak i v krajském městě. Feri je hrdina, protože je dobrý křesťan. Je dobrý znatel Bible, všestranný, ochotný, skromný, nezištný a sociálně velmi citlivý. Vždycky měl blízko k sociálním aktivitám, a tak nejenom v ADŘE, ale i ve Valmezu vůbec je známou osobností. Byl také vždy velmi aktivní i ve sboru – pokud vím – zastával řadu služebností. Měl vždy svůj názor a nebál se za ním stát. Je hluboce věřícím člověkem, kterého – jak jsem přesvědčen – má Pán Bůh rád.

A je to můj nejlepší kamarád.

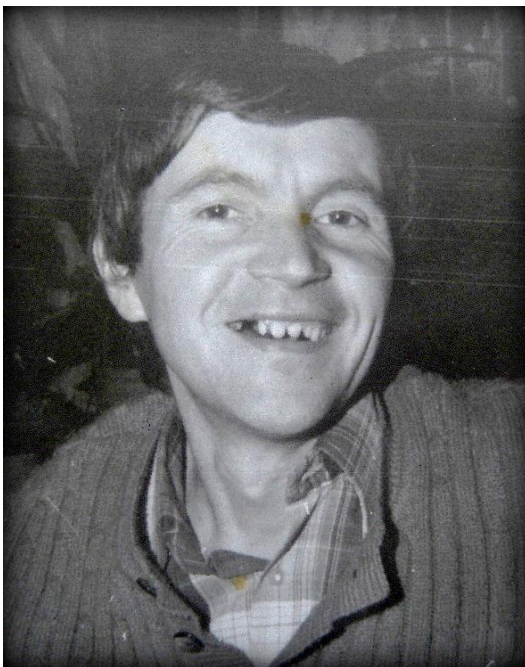
Luděk Svrček

Kamarád Feri

..jiskra v oku, trochu rozpačitý úsměv na tváři a v ruce kytara... Tak jsem před více než 50 lety na Pulčinách poznal kamaráda Františka, „trampa“ z osady Šípy Prérie. Od té doby jsem měl mnoho příležitostí jej poznat z mnoha odlišných úhlů pohledu. Pokaždé vypadal trochu jinak, a přesto to byl stále „jeden a ten samý“ Franta Tomanec.

Někdy trochu „přidržený“ písničkář (něco mezi Krylem a Nohavicou), vzápětí nostalgický romantik či zamyšlený filozof. Jeho písničky se desítky let zpívají u táborových ohňů, na setkáních mládeže, nebo při pobožnostech ve sborech CASD. Mnozí z těch, kdo je zpívají, ani neví, že je složil právě on.

Jeho satirické songy často komentovaly aktuální události, kritizovaly lidské nešvary a nastavovaly posluchačům nesmlouvavé zrcadlo (mnohé z nich jsou aktuální dodnes). Spousta jeho písniček nás neotřelou formou vyzývá k upřímné důvěře k Nejvyššímu...

Humor sice protkává každou komunikaci s ním, ale nejednou nás v sobotní škole náhle zaskočí seriózní teologickou úvahou. Někdy by se pomalu čklověk i naštvál. To když se František nepokrytě vyjádří k nějakému mezilidskému problému. Jeho trefný smysl pro satiru a nevšední schopnost vyhmátnout podstatu věcí všichni dobře známe.

Nekompromisní je však nejen ke svému okolí, nýbrž i sám k sobě, o čemž svědčí i jeho originální podpis „Publikán františek“. Všichni však také víme, že za jeho satirickou fasádou stále tepe laskavé srdce křesťana připraveného ke každému dobrému skutku. Jeho křesťanství má, kromě jiného, i zcela konkrétní podobu. Nikdy neváhá přiložit ruku k dílu všude tam, kde je toho potřeba. Kilometry našlapané na malířských štaflích v ukrajinských děcácích anebo projev přátelství ten z největších o tom vydává svědectví.

Kdysi jsem na internetu četl zajímavou definici: „Hrdina je jedinec, který přináší užitek nebo ochranu ostatním lidem nebo věcem.“ Myslím, že takovým jedincem je i náš Publikán František.

Na svého kamaráda zavzpomínal
Jerry Šlosárek

František - dobrota, rodák z blízké vesnice

Zadání pro článek do bulletinu na duben znělo jasně! FRANTA!

První, co mě napadlo, že o mrtvých se má mluvit jen dobře 😊. Jenže František do mrtvolky má ještě daleko a mluvit o Františkovi jen dobře, tak to by také bylo jednostranné. Františku promiň! Nejsm takový psavec jako ty, proto jsem to vzala z druhého konce. Chval a ód bude jistě mnoho od jiných psavců.

Musím se přiznat, že když vidím v bulletinu článek podepsaný Franta publikán Tomanec (význam slova publikán - výběrčí státních důchodů) nebo František Tomanec, adrakmet v doběhu, je jasné, o čem články budou a v jakém duchu se ponosou 😊. Po emigraci do Zlína se František též nazývá hříšníkem. Těch přívlastků by mohlo být více. Neposeda, zběhlík, tulák, vtípálek, nadšenec pro věci bez řádu ... a znáte termín Frantovina? To je teprve věc 😊.

Zanechávám hloupých úvah a raději bych chtěla Františkovi

touto formou poděkovat za jiný pohled na tento bolestný svět. Za nezištnost, lidskost a humor jemu vlastní. Za písničky ze života, dnes již zlidovělé. Za ochotu přidat vždy ruku k Božímu dílu, za málo řeči pro nic, za všechno, co nebylo viděno, přesto bylo požehnáno.

Více slov netřeba.

S úctou Soňa Mročková

Ešče něco o Frantíkovi

Jedna událost je z doby, kdy moje mamka se provdala podruhé a já jezdila dost často jak do Kateřinic, tak i do Hošťálkové k babičce a dědovi Kuběnovým. Když mi bylo asi 11 let, dostala jsem od babičky Kuběnové náušnice – takové malinké, s modrýma třema tečkama. A babička se pokaždé, když jsem k ní přijela, dívala, jestli je mám, jestli je nosím. Měla jsem je docela dlouho, až jsem začala chodit na ekonomku a rozhodovala jsem se pro křest, sundala jsem je. Takže v době, kdy se Franta poprvé ženil s Dášou, ještě jsem je měla. Franta tenkrát udělal takovou věc, že každému účastníkovi hostiny napsal na malou kartičku, kde měl sedět, krátkou výstižnou básničku. Když byla vhodná příležitost, měl každý za sebe tu básničku přečíst. Já, taková malá stydlivá holka jsem neměla odvalu, tož to přečetl Franta za mně. Ještě podotýkám, že jsem už občas skládala někdy básničky, ale víceméně spíš do šuplíku. Na té kartičce bylo následující:

Píše básně, není vdaná,

říká se jí malá Dana.

Nosí modré náušnice,

ženichova sestřenice.

Trošku jsem zalovila v mé paměti – a ejhle, básnička v hlavě naskočila! :)

No a druhá taková epizodka byla, když jsme měli jako mládež ve sboře nějakou biblickou znalostní soutěž. V téměř konečném finále jsme zůstali dva – já a Láďa Smilek. No a Franta nevěděl nic lepšího, než hecovat: „Tož Dano, do toho a Láďa bude tvůj!“ :) Já červená až za ušima, no nakonec vyhrál Láďa.

Jenže Frantíku, nějak ten tvůj hec nevyšel.... Já si ještě pár let počkala na mého Karlíka. Ale nic ve zlém, tohle jsou věci, které se nedají až tak moc předpovídat kdovíjak dopředu.

No a do třetice všeho veselého : To už mamka s tatškou Kuběnou bydleli v Zašové. Jelikož naši moc extra nebyli na údržbu baráku (mamka si hleděla vaření a psů, tatška zahrady), každou chvíli tam někoho volali na cokoli – vodař, opravář, elektrikář, prostě řemeslníky, kteří jsou potřeba, aby jim barák nespadol na hlavu. Případně malíř, natěrač. Kdo se má pak v tolika chlapech vyznat, že jo, když jsem 5 let měla na naše péči a takoví borci tam byli každou chvíli. Jednou takhle umývám schody, couvám pozpátku, někdo zazvonil a mamka šla otevřít. Takový štíhlý mladý pán a já, jakožto slušně vychované děvče (vlastně už paní), jsem ho pěkně pozdravila a hleděla si své práce dál. Dotyčný na mně udiveně hleděl a po chvíli říká: „No, vychovaná jsi sice slušně, ale že nepoznáš vlastního bratránka, tak to je teda něco!“ „Jé, Franto, promiň, já tě hned nepoznala!“ snažila jsem se mohutně omlouvat. :)

Při jiné příležitosti taktéž v baráku našich v Zašové, Franta přišel – už nevím co měl dělat, asi natírat okna a mamka hned poté, co jsem mu šla otevřít, z kuchyně na něho volá, co si dá na jídlo. Franta, téměř věčně vtipný se pokusil opět o vtip,

ale moc mu nevyšel. Povídá: „ Adventní sojové vepřové.“ :) Říkám mu: „ Franto, neblbni, nebo půjdeš před výbor!“ :) Já jsem se tomu sice zasmála, ale mamka vůbec jeho vtip nepochopila.

Tak takový je Franta. Humorem oplývá pořád. A pokud vím, říká se, že smích je koření života a prodlužuje život. Ten Frantík bude snad žít do 120. :)

Dana Klečková

FT nechce zveřejňovat svoje jméno

Několikrát jsem se o tom zmínil, dokonce zveřejnil i v novinách. Takže znovu. Před X roky mě hrozně bavily besedy o umění v bývalé knihovně v Krásně. Také jsem tam vystavoval své užitě a propagační grafiky. Po skončení jedné z přednášek mě vedoucí požádala o nezávazné setkání s FT. Prý něco potřebuje. Zeptal jsem se: „Co je to za chlapa, co otravuje?“ Řekla mi „Pracuje v Adře a cizímu člověku daroval ledvinu.“ To mě vykolejilo. To přece není možné, to je jako sci-fi. Tak mně to nadchlo, že jsem odpověděl „Když on daroval ledvinu, já budu zdarma dělat grafické práce pro Adru – pozvánky, diplomy, blahopřání...“.

Spolupráce se úspěšně rozjela. Náhle se mi FT ztratil v prostoru a čase. Našel novou životní cestu ve Zlíně.

Mě strašně bavilo testovat své známé otázkou: „Daroval bys ledvinu cizímu člověku? Daroval bys ledvinu rodinnému příslušníkovi?“ Výsledek byl

nepřekonatelný. Nikdo by nikdy nedaroval cizímu člověku nic. Každá žena – matka by svému dítěti bez zaváhání, okamžitě předala svou ledvinu. Dnes už lidi netestuju. Mám ještě jeden test, ale o tom až příště.

Po několika letech FT vystoupil z mlhy zapomnění. Náhle se objevil ve Valašském Meziříčí. Zpočátku jsem se domníval, že to je nějaký dvojník. Ještě větší překvápko pro mě bylo, že se vrátil k první manželce. Ta mu nezabouchla dveře před nosem a neposlala s kufrem zpátky. Co si může muž více přát, než zvítězit v srdci jedné ženy? Protože dokázala odpustit, její láska k poblouzněnému FT stále hořela. Víra jí uzdravila.

Takže proběhla třetí svatba. Protože už měli vše nacvičené, zopakovali si i termín 27.dubna. Na ro se zeptejte FT.

Životní údery, pády, rány, podrazy buď člověka zničí, nebo zocelí. Žena dokáže muže vynést do nebe nebo srazit, zašlápnout do pekla. Protože FT prožívá tu první variantu, jakoby každá zkouška ho posouvala k humanismu. Neuzavírá se do skleněné bubliny své rodiny. Nezištně pomáhat mu přináší radost. Věnuje lidem víc, než je n neoficiálně povinný desátek ze všeho.

Má dobrý pocit ze spolupráce s různými lidmi, lidi mají dobrý pocit ze spolupráce s ním. To si za peníze nekoupíte. Jednou se mi svěřil, že považuje za

důležité setkání s neznámou dívkou někde v horách. Možná to změnilo jeho myšlení. Měl hlad. Viděl, jak se dívka posilňuje chlebem. Chtěl si od ní koupit alespoň krajíček a ona řekla biblické: „Mám dva, jeden ti věnuji.“ Hospodin to zařídil tak, jak to zařídil. Rozhodl, jak rozhodl.

Dlouho jsem se pohyboval mezi rudými dravci. Viděli jen svou kariéru, vypěstovali si ostré lokty, tlačili se šplhat po společenském žebříčku. Netušili, že přijde pád po něžné revoluci. Uměli rychle překabátit. Ze svých hodnot nepolevili, stále nečtou Bibli. Vzrušují je faktury a výše bankovního konta. Netuší, kde stojí kostel, ale znají adresy všech supermarketů. Před takovými lidmi

v prohnilé totalitě i dnes mi pomáhá Boží slovo. Malý ostrov uklidnění a jistoty byli pro mě husité v Karviné. Spolupracoval jsem na jejich tiskovinách, akcích. Po přestěhování z Ostravy do Valašského Meziříčí jsem marně hledal husity. Přemýšlel jsem, jak a kde se můžu uplatnit, s kým spolupracovat. Bůh mě vyslyšel a poslal mi do cesty FT. Ten mě přes Adu přivedl k adventistům.

Pokračuji v tom, co začalo v Karviné. Až se divím, že tak vynikající církev má tak málo členů. Všichni jsou hrozně akční.

Baví mě zapojovat se do různých akcí. Jsem nadšen z turisticko-ekumenických výletů v režii FT. Celý článek používám jen tvé iniciály, protože se nechceš propagovat. Přesto ti, Franto, chci říct, že tě nepřechvaluji, jsem rád, že jsi členem tohoto sympatického společenství, že tě máme mezi sebou. Musíš vydržet v dobré kondici aspoň do sta let.

Díky za všechno.

Jindřich Oleš

Čest tvojí památce ☺

„Tak jsem se při čtení náramně pobavil! A připadal jsem si jako na vlastním pohřbu, kde se zatajují méně příjemná fakta. Takže díky, vznáším se díky tomu v oblacích.“ napsal mi Franta po zveřejnění dubnového čísla bulletinu, které bylo věnované právě jemu. No tak jo, řekl sis o to. Já tě z těch oblak na chvíli sundám ☺. Jakožto šéfredaktor si to mohu dovolit.

Co mi na Frantovi vadí:

Franta je téměř o generaci starší, než já. Přesto běhá jako zajíc. Jeho fyzická a vitalita je neskutečná. Jakožto majitel artrotického kolene a potencionální čekatel na TEP kyčle nesnáším, když on jde do schodů po dvou, zatím co já se za ním ovjím okolo zábradlí jako břechťan. Rozčiluje mně, když vytvářím plakáty na jeho ekumenické výslapy, a v průvodním textu, který mi dodá, čtu: „...trasa měří JEN 10 km“, což je pro mě pochod smrti. Kdysi se mi svěřil, že na své tradiční výslapy do kopců už nemá s kým chodit. Nejprve s ním přestali chodit jeho vrstevníci, potom vrstevníci jeho dětí, a teď už s ním nechtějí chodit ani vrstevníci jeho vnuků, protože mu nestačí.

Díky své vrozené závistivosti nesnáším Frantu za to, s jakou neskutečnou lehkostí dokáže složit song o čemkoliv a o komkoliv v podstatě na počkání. A to v délce, proti níž je žalm 119 dětskou říkankou. Jakožto dcera filharmonika dokážu ocenit nadání pro hudbu. Toho bylo Frantovi naděleno také pozhnaně. Takže další důvod k zášti z mé strany.

Kdo mně zná, ví, že jsem tryskomys. Představa, že si bohoslužbu v pohodě a bez větší námahy odsedím, případně prospím, se mi vůbec nezamlouvá. Mám ráda aktivity všeho druhu. Ať to ve sboru žije! Humor můžu, ráda „vypeču“ kamarády něčím vtipným, blbnout jako adolescent mi vůbec nevadí. Ovšem energie a nápady Franty, tzv. frantoviny, na ty nemám a vážně narušují mou usilovnou snahu o dodržování desátého přikázání.

Každý z nás si asi nejvíce rozumí a popovídá se svými vrstevníky. Ne tak Franta. Ať se baví s důchodcem, člověkem středního věku, mládežníkem či dítětem, každý se v rozhovoru s ním cítí dobře. S Frantou najde každý lehce společné téma k rozhovoru a má

nevtíravý pocit, že on se o jeho názory opravdu zajímá. Praděd v doběhu je prostě nedoběhnutelný. Franto, šteš mně!

Moje empatie je velmi silná. Když můžu, pomůžu. Kdo mně ale předčí? Franta. Vzdálenost, složitost situace, přítomnost války, hrozící nebezpečí, nekomfortnost, hloubka vlastní kapsy – nic není důvodem k tomu, aby Franta odmítl pomoc potřebnému a nevěnoval tomu všechnen čas.

A teď kritika největší. Při čtení kroniky sboru psané úžasnou Janou Jančovou se mi před očima promítají léta minulá, kdy Franta byl velmi silnou osobností našeho sboru. Naplno se věnoval mládeži, vymýšlel výlety a akce, svědomitě sloužil jako starší sboru. Po odchodu do „emigrace“, jak rád říká, se vzdal členství v církvi. Zařadil se do škatulky „přítel sboru“. Po kajícím návratu do VM jím už ale zůstal. Myslím, že se během svého života mnohokrát přesvědčil, že Bůh je milující a všeodpouštějící. Co dokázala milující žena Dáša, to dokáže Pán s naprostou lehkostí. Ani sbor se nedívá na Frantu přes prsty za to, že něco ve svém životě „zkonil“. (A kdo z nás ne?) Tak co brání tomu, aby byl opět jedním z nás? Chápu, je to velmi pohodlné – mluvit do všeho ☺, ale nemít zodpovědnost člena církve. A tak ti chci, Franto, říct – čekáme na tebe a čekat nepřestaneme. Protože jsi náš, protože k nám patříš, protože tě máme rádi.

Iva Chárová

"Jsi se mnou?" – Ježíš

Každý z nás poznal, že poslední dubnová sobota bude jiná než ostatní, díky množství mládežníků, kteří se hemžili modlitebnou našeho sboru. Byla zde totiž po dlouhé době akce We-send.

Mládežníci se na již tradiční akci začali sjíždět už v pátek, kdy se skrze zamyšlení snažili naladit na vlnu tématu víkendy: "Jsi se mnou?" - Ježíš.

Sobotním dopolednem nás provedl Dan Kašlík svým kázáním a po výborném obědě nás s ním čekalo i interview, kterým nám předal zajímavé myšlenky na téma víkendu. Každý z nás také dostal malinký květináček a hrách,

který nám za nějaký čas vyklíčí a bude symbolizovat naši víru, když semínko padne na úrodnou půdu. Za zvuku harfy jsme se mohli zamýšlet nad Božím slovem a tentokrát nemohly chybět ani workshopy. Každý si přišel na své, protože jsme měli na výběr hned ze 3 workshopů - společné modlitby v modlitebně, modlitební deník či čas strávení s Bohem v přírodě.

Já s Jindřiškou a naším kamarádem Ivem jsme si zvolili čas s Bohem v přírodě a bylo to tak krásné, že na to budu vzpomínat ještě velmi velmi dlouho. Seděli jsme na dece v parku před zámekem a navzájem se obohacovali o myšlenky i starosti, za které jsme se nakonec i poměrně dlouho modlili. Po příchodu a společném ukončení soboty jsme volný program využili k večerní procházce do nedalekého fast-foodu na tzv. druhou večeři a celý den jsme zakončili hraním deskových her do brzkých ranních hodin.

V neděli nás čekalo už jen zamyšlení, úklid a odjezd. Věřím, že pocit vděčnosti zůstal v každém z nás i po skončení víkendu a my už se moc těšíme na další.

Adéla Vráblová

Nekonečný příBĚH pomoci

Milí přátelé, kamarádi, sestry a bratři, mládeži i děti,

Rády bychom pozvaly všechny běžce i neběžce, procházkáře či postávající na náš třetí ročník ADRAběhu s letošním mottem: „Nekonečný příBĚH pomoci“,

ADRA 3ĚH VALAŠSKÉ MEZIŘÍČÍ

Nekonečný příBĚH pomoci

#bezimprodobrovolnictvi

15. 5. – 15:00
od Domova pro seniory
Žerotínova ul. 1568
5 km / 2,5 km (děti)

Občerstvení zajištěno
Pro děti: malování na tvář, malování kaminků, stavění z kostiček

rozběháme
česko.cz

www.adravalasskemezirici.cz
registrace na www.adrabeh.cz

který se bude konat ve středu 15.5.2024 v 15:00 od Domova pro seniory ve Valašském Meziříčí. Připravená je trasa podél Bečvy. Není to o výkonech, o závodění, o splnění kilometrů – je to o podpoře dobrovolnictví v našem regionu. Proto nezáleží na věku či fyzické kondici. Kdo by se chtěl připojit a podpořit nás, je možné se registrovat na www.adrabeh.cz.

A kdo by se chtěl přijít jen tak podívat, popovídat, povzbuzovat je rovněž srdečně vítaný ☺. Strávíme čas také společně se seniory na přilehlé zahradě s drobným občerstvením, které také případně přivítáme ☺.

Pro závodníky – ženy, muže i děti – budou připraveny zajímavé ceny. A pro děti je navíc přichystán i doprovodný program.

Přijďte s námi příjemně prožít „Den pro rodinu“, který vychází na toto datum.

Těšíme se na vás, na to, že budeme mít možnost se s vámi potkat tak trochu u jiné příležitosti ☺.

Lidka Obadalová
Koordinátor dobrovolníků, PR
DC Adra Valašské Meziříčí

Adra v roce třiadvacet

- otázky Františka Tomance pro Nad'u Šimovou a Lidku Obadalovou -

1/Dobrovolnické centrum Adry působí ve Valašském Meziříčí už od roku 2005. Jaký byl výchozí stav a jak je tomu dnes?

Když jsme začínali v roce 2005 bylo dobrovolnictví v ČR ještě v plenkách. Navštěvovaly se organizace, které o dobrovolníky projeví zájem. Hledaly se cesty a možnosti spolupráce, nastavovaly se pravidla, smlouvy, vyhledávali se lidé, kteří by chtěli kousek svého volného času věnovat druhým – např. osamělým seniorům. Tak se našla i Nad'a, která byla jednou z prvních šikovných a empatických dobrovolnic, které se zapojily do dobrovolnictví v místním hospici. Velmi brzy však nastoupila do jiné role.

Spolupráce byla zahájena ve Valašském Meziříčí s Charitou a Diakonií a v Podlesí s Domovem pro seniory, které mimo Domov v Podlesí (který se přestěhoval částečně do Rožnova, ale i do nového Domova ve Valašském Meziříčí) zůstávají našimi partnery dodnes. A přibýly nám spolupracující organizace v Rožnově pod Radhoštěm – Iskérka, Domov pro seniory, Poradna, nízkoprahové zařízení Triumf, Denní stacionář Charity. Ve Valašské Bystrici – Charitní dům pokojného stáří a v Choryni Domov pro seniory. Číslo zapojených dobrovolníků narostlo z 25 (na počátku) na cca 120 zapojených dlouhodobých dobrovolníků ročně.

2/Jak hodnotíte průběh klasické dobrovolnické činnosti v roce 2023? Co mile potěšilo, co zarmoutilo?

Byl to rok, kdy jsme dále pokračovaly v dobrovolnické pomoci v rámci ukrajinských aktivit, zejména u dětí na ZŠ Masarykova – volnočasové aktivity, konverzace, výlety.

Potěšilo nás, že se nám pomalu po Covidu vrátily i počty dlouhodobých dobrovolníků. Zapojily jsme i v mnohem větším počtu krátkodobé dobrovolníky – při různých aktivitách: ADRAběh, výstava ADRA 30, letní ADRA aktivity, předvánoční aktivity se studenty a seniory v Rožnově.

3/Uspořádaly jste i několik veřejných doprovodných akcí. Můžete je představit?

V loňském roce proběhla výstava ADRA 30 jak ve Valašském Meziříčí, tak i v Rožnově pod Radhoštěm – bylo na ni prezentováno působení naší humanitární organizace v ČR, v zahraničí a také přímo ve Valašském Meziříčí a okolí.

Také se nám podařilo s pomocí gymnázia v Rožnově pod Radhoštěm zorganizovat ADRAběh. Výtěžek z tohoto charitativního běhu sloužil na podporu dobrovolnictví.

Dále jsme se nepatrně podíleli na charitativním cyklovýletu bratra Romana Povaly, který byl určen na podporu malé Laurince.

4/Pomohli vám při organizaci i členové či příznivci adventistické církve? Kdo konkrétně a čím?

Jsme rádi za každého člověka nejen z církve, který vnímá činnost a smysl Dobrovolnického centra.

Někteří se za nás modlí, někteří nás podporují finančním darem, někteří se zajímají. Tím, že tady máme hned 3 sbory blízko sebe a známe se, tak je ta podpora od jednotlivých členů i v rámci všech třech sborů. Jsou tetičky a sestry, které nám napečou pohoštění – Drahuška Vaculíková, Danko Geržová, Marta Řádková, Kajka Bařinová, Anička Hurtová, Tánička Řádková. Pak jsou lidé, kteří nám mohou pomoci přímo na akci s organizačními věcmi – František Tomanec, Martin i Peťka Miklášovi, Láďa, Miluška i Nikolka Škrlovi, Honza Bureš, Zdeněk Popelka, Markétka Hajdová, Pavel Řádek, Jindra Oleš a také i můj muž (Lidka)☺... Soňa Mročková – šila roušky v době Covidové. Snad jsem na nikoho nezapomněla...

5/Profesionální činnost Dobrovolnického centra vyžaduje i nezbytné výdaje. Kde všude nacházíte finanční zdroje?

Podporují nás:

Město Valašské Meziříčí, Mikroregion Rožnovsko, Ministerstvo vnitra, některé roky Ministerstvo práce a sociálních věcí, CASD, nadace ČEZ, dárci a neznámí dárci a donoři.

6/ Víme, že každoročně dochází k setkání zástupců jednotlivých Dobrovolnických center s vedením Moravsko-slezského sdružení. Mimo jiné jej údajně velice zajímá spolupráce s tím, kterým místním sborem. Jak odpovídáte?

Ano, zajímá. Odpovídáme pozitivně.

7/Cítíte se být meziříčským sborem přijaty nebo spíš trpěny? Co vás v minulém roce na vzájemném vztahu potěšilo? Komu chcete konkrétně poděkovat?

Jsme vděчны za prostor, který máme ve sborovém domě k dispozici a kde můžeme své dobrovolníky přijímat, školit, kde nás mohou navštívit v případě, že potřebují podporu a pomoc. A kde jim také každý rok můžeme poděkovat za jejich službu v předvánočním čase. Jsme vděčné i za skladovací prostory, kde můžeme uložit věci potřebné k fungování Dobrovolnického centra i případnou humanitární pomoc, kterou předáváme dál.

Jsou lidé, pro které je činnost Adry srdcová záležitost a sympatizují tedy i s činností dobrovolnického centra a pak jsou lidé, kteří mají své dary a vnímání jinde a nás tedy také vnímají jinak.

S vděčností vzpomínáme na Petra Kimlera a celou jeho milou rodinku i rodiče. Děkujeme Františkovi, který nás umí potěšit, povzbudit a stát při nás. I Jindrovi Olešovi za jeho výtvarné obdarování. Děkujeme všem sborovým dárcům, kteří nás podpořili finančním darem (Hanka Benešová, František Tomanec, Ellen

Tomancová, Bohoušek Krupa, Pavel Tomeček, Zdeněk Popelka a jiní, o kterých případně ani nevíme).

8/Existuje nějaká spolupráce s Adraklubem zdraví? V čem a s jakými výsledky?

ADRAklub zdraví svými přednáškami, ať už cestovatelskými, se zdravotní tematikou apod., láká pravidelně spoustu posluchačů, při této příležitosti mohou lidé podpořit činnost našeho Dobrovolnického centra svým dobrovolným příspěvkem. Jsme vděční za každý jejich dar a děkujeme Ivě Chárové za tuto zprostředkovanou finanční podporu.

9/Co říkáte na zvelebenou sborovou místnost, kterou během týdne využíváte? Kolik se tu během roku protáhne lidí a jak na ně církevní prostory působí?

Prostory jsou velmi hezké a útulné. Jsme rády za kreativní činnost, myslím, Soni Mročkové, která to krásně „zdomácněla“.

Odhadem těmito prostory projdou desítky lidí – zájemci o dobrovolnictví, noví dobrovolníci, ale také stávající dobrovolníci a supervizoři.

Tito lidé jsou seznámeni s prostorem, ve kterém se nachází. Vnímají Adru jako adventistickou organizaci a jsou tak vědomi toho, že je to církevní organizace, která pomáhá lidem. Někdy si prohlédnou nástěnku, prolístují knížky nebo si i nějakou, které jsou volně k rozebrání, vezmou. Při děkovném setkání, které probíhá na závěr roku, otevíráme i dveře modlitebny, kde pokaždé zasedne ke klavíru naše dlouholetá dobrovolnice Marta Staňová, učitelka v lidové škole, hraje písně a my všichni se přidáváme ke zpěvu.

10/Myslíte si, že sídlo Dobrovolnického centra v modlitebně má pro sbor, potažmo pro církev, nějaký přínos? V čem například?

Službu druhým lidem – to že tady jsme pro druhé a vnímáme potřeby druhých lidí kolem nás, osobně beru jako živé evangelium. To, že to prostě patří do našeho duchovního života, že tu nejsme jen sami pro sebe, ale pro druhé. Nemusí to nutně být to, že se dobrovolníci stanou hned adventisty, ale to, že mohou být těmi, kdo šíří dobro na této Zemi. V tom, že budou moci poznávat svůj úkol. Mnoho z těch, co jsou dobrovolníky – i mladí samotní – říkají, že jsou věřící. Znají živého Boha. Lidé tak mohou poznávat, že jsme „normální“ a vidí praktické evangelium skrze tuto službu.

11/Dostáváte od vedení sboru či církve pro sebe a pro vaše dobrovolníky nějakou spirituální podporu? Jak se projevuje? Kdo konkrétně se na tomto poli angažuje?

Když míváme setkání koordinátorů v Českém Těšíně, vždy za námi přijde bratr kazatel s povzbuzením a poděkováním za naši práci. Také když tady sloužil br. Pavlík Kostečka a Jirka Pavlán i oni projevovali svůj zájem a scházeli se s tím, kdo vedl v dané chvíli Dobrovolnické centrum, aby nabídli svoji podporu. A při založení našeho DC tady byl ještě Alan Chlebek, který taky při nás stál a

povzbuzoval, angažoval se. Věřím, že i dnes jsou lidé, jak ve vedení církve, tak i sborů, kteří na nás pamatují na modlitbách.

12/Vnímáte veřejně známou činnost místní Adry jako vhodný odrazový můstek pro případné misijní aktivity? Pokud byste byly ve vedení sboru, jak byste toho například využily?

Takovou hezkou misijní aktivitou byly i ADRA brigády. Doba se však posunula, tak už tohle není možné dělat jako dříve. Bylo by fajn to moci využít třeba ke „Dnům dobra“, kde bychom mohli společně vyrazit třeba do místního domova pro seniory, nebo uklidit zahradu různých přijímajících organizací. Připravit pro seniory třeba něco dobrého a jít s nimi na „kafíčko“. Jen chápeme, že každý je z jiného kouta, stejně jako my s Nad'ou a realizace je obtížnější.

13/ A co říkáte na pravidelně vycházející sborový zpravodaj? Věnuje Dobrovolnickému centru zaslouženou pozornost? Co by se mohlo změnit k lepšímu?

Jsme za něj rády i za pozornost, kterou věnujete jednotlivým lidem v něm i to, že se zajímáte o dění našeho/vašeho Dobrovolnického centra. Jste hodně odvážní – ne v každém sboru se tato odvaha najde ☺.

14/ V poslední době došlo ve sboru k oživení modlitebních setkání. Stály byste o to, aby byly do přímluv k Nejvyššímu zahrnuty i starosti, plány a radosti zdejší Adry?

Bylo by to moc milé. Častokrát si uvědomuji, jaká je to milost, že se vždy dostaneme s Nad'ou v bezpečí do práce i z práce, že máme sílu, i když je toho mnohdy opravdu hodně, co zvládnout, že nás Dobrý Bůh drží ve zdraví, když nesmíme onemocnět.

Byly bychom rády za pravidelné setkávání s vámi – alespoň 1x, 2x do roka, kde byste mohli nahlédnout do naší činnosti, toho, co právě řešíme, připravujeme. Ať i my můžeme znát váš pohled, vnímání a jsme tady spolu pro druhé – nejen vedle sebe.

15/ Dá-li Bůh, v roce 2025 by měla meziříčská Adra vzpomenout třicáté a její Dobrovolnické centrum dvacáté výročí trvání. Chcete k případným oslavám přizvat i místní sbor, který ji přivedl na svět a celou dobu nějakým způsobem podporoval?

Ano, určitě. Budeme rády, když sbor pozvání přijme.

Děkujeme za odpovědi a přejeme zřetelné Boží přiznání k realizaci vaší formy bohoslužby, které většina lidí rozumí...

Besedy Adra Klubu zdraví

V poslední době se s pojmem umělá inteligence setkáváme na každém rohu. Někdo jí oslavuje, jiný z ní má obavy. Stejně jako každá technická věc – může být dobrým sluhou, ale špatným pánem. Jasněji nám v této věci udělal náš host pan Martin Mikláš v besedě konané 4.dubna 2024. Nejprve jsme se mohli podívat, jak úžasným způsobem dokáže AI upravit starý černobílý rozřesený film v dokonalý snímek. Také vytváření fiktivních postav nerozeznatelných od skutečných lidí zvládá bravurně. Mohli jsme se podívat, jak vznikají obrázky generované AI včetně pozvánky na naši besedu. Zasloučení jsme byli také do technických parametrů. Vývoj v této oblasti se zrychluje geometrickou řadou. K čemu byly před půl rokem potřeba minuty, dnes zvládne AI za sekundy. Jediným problémem je energetická náročnost věci, která bude zřejmě důvodem k velmi rychlému zpoplatnění služeb AI, doposud užívaných zdarma.

Co návštěvníky naší besedy znejistělo, byla skutečnost, že pro AI není naprosto žádným problémem napodobit hlas, stvořit video někoho blízkého, využít získané informace k nabourání se do bankovního či jiného systému. AI je pouze počítačový systém. To, jestli bude pomáhat nebo škodit záleží jen na nás lidech.

Čtvrteční přednáška 18.4.2024 pana Antonína Pasche nazvaná „4 týdny v Oregonu“ nás zavedla na severozápad Spojených států, do země zhruba 3x větší, než je naše republika, ovšem s mnohem menší hustotou obyvatelstva.

Vyprávěním se jako červená nit táhl příběh sahající ze 70.let až do dneška. Pan Pasch v této době hippies a postupující normalizace navštěvoval stavební průmyslovku v Brně. Jeho soused v lavici a kamarád zároveň byl Pepa – člověk s všestranným talentem a s kůží z toulavého telete. Kamarádství obou chlapců přetrvalo až do dospělosti navzdory emigraci Pepy do zahraničí. To byl důvod odjezdu pana Pasche do Oregonu - za kamarádem Pepou.

Vyprávění nebylo klasickým cestopisem, ale spíše vzhledem do života běžných lidí v této krásné zemi plné vyhaslých sopek. Podívali jsme se do města Eugene, v jakých domech zde lidé žijí, jak vypadá místní universita, městská doprava, místní trhy či vystoupení břišních tanečnic. Podívat jsme se byli u Pacifiku, kam míří mnoho mladých využít písčité duny k divoké jízdě na čtyřkolkách. Navštívili jsme jezero vzniklé v propadlém kráteru vyhaslé sopky. Přesvědčili jsme se o tom, že v této zemi se to zvěří, která si troufne až k obydlí, jen hemží. Také mentalita místních je zcela odlišná od té naší. Inu – jiná země, jiný mrav. S naším přednášejícím jsme prožili velmi příjemný a poučný večer. Děkujeme za zajímavé vyprávění a zdravíme kamaráda Pepu.

Iva Chárová

Konferenční sobota 2024

Zveme Vás na slavnostní sobotní bohoslužbu u příležitosti konference Česko – Slovenské unie a konferencí Českého, Moravskoslezského a Slovenského sdružení, která se bude konat **8. června v Brně na Výstavišti od 10:00**. Hostem bude předseda Interevropské divize Církve adventistů sedmého dne Mario Brito, který nás v dopolední části pobožnosti osloví Božím slovem. V průběhu bohoslužby budou představeny administrátoři a výbory sdružení i unie pro nadcházející období.

Mottem konferencí je Ježíšův pozdrav „Pokoj vám. V tomto duchu je připraven i odpolední program, který začne ve 14:30. Bude věnován službě, která se koná v jednotlivých sdruženích. Předpokládané ukončení bohoslužby je v 17:00.

Bohoslužba začíná v 10:00 hod., brány areálu a pavilonu se pro vás otevřou v 8:30 hod.

Odpolední bohoslužba začíná ve 14:30, ukončení programu předpokládáme do 17 hod.

Souhrn všech informací naleznete zde <https://www.casd.cz/konference2024/>

Nadšení obrovské pro SKÁLY LAČNOVSKÉ

TTT Trasou Tonka Tomance dějství osmé

Osmé pokračování seriálu TTT po několika měsících opět směřuje do světa jihovalašských romantických skal. V této oblasti se ostatně uskutečnil i můj první výlet s největším tulákem všech dob, tedy mým bráchou, jemuž v oné době mohlo být tak dvanáct třináct let. Lačnovské skály jako takové jsme však objevovali až o dost později. Bylo to v době, kdy o nich, kromě domorodců, ještě skoro nikdo nevěděl. O to víc mě těší, že na letošním lačnovském startu je Tonek Tomanec znovu. Zcela záměrně jej sem dovezli známí mé rodiny, kteří si jej speciálně na tento výšlap vypůjčili od svých sousedů. Malý Toník je šikovný klučina, který se jednou určitě neztratí. Zda bude mít i toulavé boty, jaké po celý svůj život obouval můj nebohý bratr, to je otázkou nepříliš vzdálené budoucnosti. Další radostí je nečekaně vysoký počet účastníků výletu. Necelá třicítka pěšáků dorazila z Hošťálkové, Valmezu, Rožnova, Ostravy, Berouna, Hranic, Bystřice pod Hostýnem, od Vizovic a ze Žďáru na Sázavu.

Po desáté dopolední se začne pestrá pospolitost blátivou cestou posunovat ke zdejšímu hvozdu. Letmé zastavení patří neobvyklému staveništi. Místní tesaři

tu z
mohutných
smrkových
kmenů
sestavují
budoucí
chaty či
chalupy. Jako
skládačka se
poté
rozeberou a o
něco později
na vybraném
místě znovu
naprosto

věrně smontují.

Trasa pokračuje mírně do kopce širokou lesní komunikací. Zpestřuje ji občasně bahno a spousta kaluží. Souvislé smrkové porosty tu naštěstí nestačil kůrovec zlikvidovat, takže příští tři čtyři kilometry vedou příjemně zastíněným terénem. Třicetihlavé stádo se postupně drolí na menší či větší skupinky, které se během

pochodování různě promíchávají. A právě toto je jedním z výrazných benefitů společných výletů. Chvilí jde poutník s tím, chvíli s oním a během výšlapu tak naprosto spontánně vystřídá skoro všechny účastníky. A dozví se při tom bezpočet zajímavých informací.

Krajina se později sympaticky otevírá. Vařákovy paseky tvoří rozlehlý zatravněný půlkruh na jižní straně vizovického hřebene. Až do konce války zde stávalo osm typicky valašských usedlostí. Je pochopitelné, že se tu v onu dobu potloukalo dost partyzánů. Druhého května však došlo ke komplikované, velice nešťastné události. Pasekáři, kteří se před ustupujícími Němci uchýlili do lesa, uslyšeli z nedaleké Polanky veselí, které si mylně vyložili tak, že krvežizniví germáni z kraje už nadobro odtáhli. Během sněhové plískanice se proto vrátili do svých domovů. Ještě téhož večera sem ovšem Němci vtrhli, lidi nemilosrdně vyhnali z jejich domovů a chalupy chladnokrevně zapálili. Šest lidí o dva dny později v Hošťálkové popravili. Mezi nimi i jednu ženu, která přišla na paseky na návštěvu. Je ironií osudu, že v den popravky byla oblast od hitlerovců osvobozena. Pokud v něčem d'ábelství prezentuje svoji nejzřetelnější podobu, pak je to válka. Byť by byla nazývána jakkoliv svatou. Na prolévání krve přece nic svatého nemůže být.

Po někdejších obyvatelích zůstalo na pasekách jen pár ovocných stromů. A během časného jara i porosty modrofialových šafránů. Okolí Lačnova je jedním z osmi míst v Česku, na kterých se dodnes vyskytují. A právě tady, na Vařákových pasekách, vyšplhaly do největších nadmořských výšek. Šafrány dnes vystřídaly květy planých trnek. A někdejší pasekáře hloučky

posedávajících turistů. Sedíme tu nejméně hodinu a kolem ohně, v altánku či na zelené louce si užíváme rajskeho klidu a hřejivých slunečních paprsků. Vzpomínky na trpkou minulost jsou však přesto všudypřítomné.

Hřebenovou trasou se pak vydáváme k další zastávce. Klouzavé bláto a hluboké kaluže jsou našimi nejčastějšími společníky. Díky okolním houštinám nejdou pořádně obejít. Nedobrovolnému značkování obuvi či dolní části kalhot se prostě nevyhneme. Tento viditelný suvenýr si naštěstí pořizujeme úplně zadarmo.

Horní Lačnovské skály okupuje skupinka neškodných horolezců. Netrvá dlouho a hrajeme si na ně také. Drtivá většina naší pospolitosti, především její nejmladší reprezentanti, postupně prolézají všechny dostupné škvíry, šplhají nahoru i dolů a z desetimetrových výšek mávají na své letitější či méně odvážné kamarády.

Ikonické místo starých trampů i současných skáloplazů oplývá spoustou zajímavých zákoutí. Různě zprohýbané stěny vyzdobené většími či menšími voštinami v tuto roční dobu navíc vyzdobily svěže zelené lístky pučících břízek či stejně zbarvené trsy probuzeného borůvčí. I ten, kdo jen posedává v nižších sférách, si tady musí přijít na své. Lačnovské skály prostě nikdy nikoho nezklamou.

Žlutá značka nás posléze svádí do údolí. Vybrala si pro to nejprudší svah v okolí. Během necelé čtvrt hodinky jsme u poslední přírodní zajímavosti. Dolní skály se uvelebily v příkrém kopcí na druhé straně hluboké ráztky. Dobrá polovina naší putující skupiny se proto spokojí s nenáročným pohledem z žabí perspektivy. Neposední výzkumníci však nekompromisně míří nahoru. Kolmé skalní stěny tu šplhají do čtrnáctimetrové výšky. Ten, kdo ji klikatou pěšinou překoná, obdrží příjemnou odměnu. Ze skalního ostrohu dohlédne až k lačnovskému hornímu konci, kde nás už netrpělivě vyčkávají naše odpočívající přiblížovadla.

Nebojácné vrcholové družstvo, které postupně zdolává vyvýšený skalní ostroh, tvoří i nesporná hrdinka dne, malá Františka. Nepřehlédnutelné, růžově oděné děvčátko sice vystoupá k výšinám s cizí pomocí, ale to na její odvaze nic neubírá. Na své si tady přicházejí především školou povinní ogaři z Hošťálkové. Jejich obratnost a dobrodružstvím posedlé povahy úspěšně konkurují opatrnosti a zkušenosti jejich postarších spolulezců.

Teď už zbývá jen nezbytný pěší přesun k autům. Začíná kamením vyzdobeným klesajícím krpálem, který později přechází ve vodou vymletá hluboká koryta. Pětinasobná babička Ellen by mohla vyprávět. Výzdoba její pravé nohavice ji bude provázet až do příštího velkého prádla, které tím pádem přijde na řadu co nevidět.

Předčasné jaro už vylákalo na pastvu stádo oveček. Jsou obklopeny skotačícími jehňátky a dosvědčují, že do valašské krajiny naprosto přirozeně náleží. Na

návrat tepla zareagovaly i zastíněné stráně okolních lesů. Nejen, že tu rozkvetla všelijaká barevná kvítka, ale jedno místo dokonce prozrazuje výskyt nějakých zlatavých exotických hub.

Dětská část výpravy před samým závěrem vřele vítá výskyt průlezek, houpaček a jiných zařízení k nezřízenému dovádění. Letitější poutníci naopak obdivují přívětivou krajinu, která se po kilometrech v nekonečném lese opět doširoka otevřela.

Protože původní osádka, tvořená dvěma významnými Pavly, dala pro zpáteční cestu přednost neskonale atraktivnější Simoně, mám na závěr zcela volné ruce a domů nemusím dvakrát pospíchat. Vydám se proto na osamělý špacír podél Lačnova, kde v současné době sídlí něco přes osm stovek smrtelníků. Dědina to neměla v minulosti ani trochu lehké. Před staletími tu vraždili Tataři a kurucové, v polovině minulého století už vzpomínání árijci. Co bude dál, to nikdo netuší. Doufejme, že nakonec zvítězí poselství, které snad zaznívá z lačnovského kostela. Protože byl postaven za komunistů, nesměl být v centru obce, ale až daleko za humny. Je zdaleka viditelný, krajině dodává příjemný ráz a navzdory záměru komančů působí jako dominanta této sympatické vesnice. Zamávám jí z protějšího návrší a pak už v pohodě svou věrnou fordkou drkotám k Valmezu zeleným údolím říčky Senice a později i Vsetínské Bečvy.

Franta Tomanec

Za větrem a mraky PĚŠKY NA PRŽÁKY ekušpacír číslo dvě

Poslední aprílovou neděli se krajem proháni vítr a šedobílé mraky. Nejlepší čas vyrazit na kopec. Kam jinam, než na Prženské paseky! Ekušpacír číslo dvě má namířeno právě tam!

Před prženským katolickým kostelíkem se postupně srocuje jednadvacet duší. Pod taktovkou náčelnice meziříčského Centra pro rodinu, vždy pozitivně naladěné Jany Trusinové, by měli vlastní silou doputovat na známé valašské návrší, jež zdobí hned dvě populární hospody.

Jako jeden z posledních se na startu objevuje černě oděný černovlasý mladý muž. Hábit neomylně prozrazuje, že jde o nefalšovaného katolického faráře. Bez jakýchkoliv rozpaků se začlení do kolektivu a s naprostou přirozeností poté do sebe obrátí nabídnutou porci valašského penicilinu. Spiritualita a spiritus se totiž ve většině křesťanských kruhů vůbec nevyplučují.

Z katolického prostředí se posunujeme k evangelickému. Štíhlý kostel tu stojí už od tolerančních dob. Obecnou církví poznamenaný kněz se mu kupodivu nevyhýbá. Nermalou dávkou tolerance má patrně v krvi. Stejně jako většina účastníků dnešního špacíru, jež pravděpodobně náleží do jeho ideologické ohrádky. Doby nechutných mezidenominačních šarvátek jsou snad už definitivně za námi.

Cesta vytrvale stoupá do kopce. Krajina se postupně otevírá. Nedaleká Jablůnka a její kopcovité okolí se ukazují ve své plné kráse. Vítr postupně sílí. Odnáší čepice, rozcuchává vlasy a klátí korunami svěže zelených stromů. Modré oblohy ubývá a na nebi začíná převládat neutrální šed'.

Konečně jsme se vydrápali na oblý hřeben. První zastavení patří podstavci pomníku, kde ještě donedávna stával kamenný Mistr Jan Hus. Neznámí vandalové jej však začali čím dál více ohrožovat. Vlastní socha musela být proto přemístěna do bezpečnějších pozic. Poškozený nápis s několika jizvami však zůstal na místě. Sympatický kněz si sedá hned vedle něj. Dvacítka poutníků, jež se tu postupně vyploužila, činí totéž.

Náčelnice ekušpacíru tasí z baťůžku Svatá Písma. Její partner otevírá novozákonní pasáž a začíná nahlas předčítat. Autentické Boží slovo zní éterem. Většina mu mlčky naslouchá. Je dost možné, že tu a tam dopadá i do úrodné půdy. Třeba vpučí a časem přinese úrodu. Vítr sílí a blíží se k hranici vichřice. Je čas popojít o kousek dál. Ještě předtím si u Husova podstavce potřesou pravicemi dva muži, kteří jsou svázáni braneckými povinnostmi. Jeden má v Brankách faru, druhý chalupu. Jak se zdá, adventismem políbený Jindra i katolický kněz si náramně rozumějí.

Pohodové hřebenové putování netrvá dlouho. Hospoda U Holáňů nabízí návštěvu rozhledny a možnost lehkého občerstvení. A hned za protějším plotem

stojí už vzpomínaný Jan Hus. V této společnosti si pak užíváme výhledů do kraje i pozdějšího posezení u rozličných druhů povzbuzujících tekutin.

Náčelnice smečky Jana i část její družiny se nepozorovaně přesune do nepřilíš vzdálené konkurenční hospody. Někteří z nás ji poté následují. A část z nich si také lehce prodlužuje

trasu, aby si z oblého kopce vychutnala vděčné výhledy k řídce obydleným stráním protější Mikulůvky a Oznice. Díky tomu však nastane takový zmatek, že se celá zatím soudržná pospolitost už ve svém původním složení nepotká. Postupně se začínáme vracet k prženské základně. Asi po kilometru chůze starší našeho sboru zjistí, že baťůžek neokupuje jeho záda, ale patrně uvízl v poslední navštívené putyce. Značně zrychleným přesunem pádí nazpět, kde jej naštěstí zmíněné zavazadlo v neporušené formě očekává. Naplněn nevýslovným blahem se Pavel po půlhodině vrací ke zbývající části naší pospolitosti. Vytrvale jej očekáváme na větrné hůrce v sousedství už navštíveného Husova podstavce.

Zamáváme přívětivým Pržákům a v počtu zbývajících šesti duší klesáme oklikou k dědině. Otevírají se nám nové a nové výhledy. Nejdřív na původní, pěkně upravené pasekářské usedlosti, později na obydlený protější svah Vsetínské Bečvy. Úzkou a klikatou cestou míříme do Pržna. A znovu se přesvědčujeme o dávno známé skutečnosti, že rodný kraj je zdaleka nejkrásnějším místem naší modré planety.

Jako suverénně poslední doputujeme k místu startu a cíle. Čekají nás tu nejen naše odpočatá přibližovaadla, ale i památná lípa, která v sousedství jednoho z místních kostelů už pamatuje několik staletí. Vděčně se rozhlédneme po návsi, poděkujeme nezapomenutelné náčelnici Janě a společně vyslovíme přání, abychom se ve stejném počtu a na jiném místě zase znovu potkali. S vědomím, že náležíme k sobě, protože jsme díky nazaretskému Mistru jedna velká rodina...

Franta Tomanec

Písničky s příběhem

K OTEVŘENÍ SBORU

Stalo se tak přesně před čtyřiceti roky. Konkrétně pátého pátý Léta Páně osmdesát čtyři. Tři roky pravidelných i nepravidelných brigád na stavbě nové modlitebny skončily a nadešel den jejího otevření. Velká sláva se udála za přítomnosti tehdejšího předsedy Československé unie, Oldřicha Sládka a pokladníka Moravskoslezského sdružení, Vladimíra Adameho. Samozřejmě nemohl chybět ani mladičký Aleš Zástěra, který tu v onu dobu sloužil jako začínající kazatel.

V předvečer onoho dne byla za přítomnosti zmíněného prvního muže církve schůze sborového výboru, jehož jsem byl tenkrát právoplatným členem. Řešily se nejen podrobnosti kolem vlastního otevření, ale i záležitosti týkající se budoucího provozu. Mimo jiné i statusu vlastního shromažďovacího sálu, chcete-li, modlitebny. Zdena Pimková totiž už v předstihu přišla s nápadem využíval nový objekt nejen k bohoslužbám jako takovým, ale i k jiným bohu libým akcím, například ke koncertům. Duše celé přestavby, bratr Jaroslav Klvánek, přednesl toto přání přítomnému předsedovi církve. Ten k našemu překvapení prohlásil, že v tom není nejmenší problém. Na řadě míst v zahraničí to prý tak běžně funguje. A tak se vlastní otevření této modlitebny odehrálo bez zažité církevní ceremonie, kdy zasloužilí bratři klečí v kruhu a se zdviženými rukama zasvěcují prostor výhradně klasickým bohoslužebným účelům. Proto mohl být shromažďovací sál později využíván nejen k nejrůznějším osvětovým, především zdravotním přednáškám a koncertům klasické hudby, ale i jako spartánská ubytovna pro účastníky populárních meziříčských Adrabrigád. Současní církevní kormidelníci nad tím sice krouť hlavou, ale to je tak všechno, co s tím mohou udělat. Obdobou může být známý objekt na pražském Passerově, který dokonce není nazýván modlitebnou, ale Společenským centrem Bethany.

Ale zpátky ke vzpomínatému slavnostnímu aktu. V zažloutlé mládežnické kronice se kromě několika nedokonalých fotografií zachovala i krátká zpráva, kterou tam vlastní rukou vepsala mladá kronikářka Hanka Jančová: „Probíhá den, o kterém sbor snil a po kterém toužil celá 3 léta. Sál, přilehlé místnosti i chodba jsou plné. Je přítomno asi 260 lidí. Nálada je sváteční. Za kazatelnou se střídají bratři podle přiloženého programu. Po polední přestávce program pokračuje. Sluníčko nádherně svítí. Přítomní bratři a sestry si během poledne prohlédli novou výstavbu i přestavbu staré budovy, měli možnost vyslechnout mnohá vzpomínání místních bratří a sester či si vzpomenout na svůj odvedený díl. Prostory se znovu zaplňují. Více jako dopoledne. Den končí. Byl slavnostní, bohatý a plný podnětů. Kéž se všechna vyslovená přání a tužby stanou skutečností! Kéž tento dům, který jsme předávali Hospodinu, se skutečně stane domem Božím!“

O čem se povídalo, kázalo či zpívalo pravděpodobně nevypovídá žádný další písemný záznam. Možná ještě něco napoví oficiální sborová kronika, kam se pod taktovkou Jany Jančové vlastnoručně podepsala celá řada přítomných. Také si pamatuji, že jsme společně s Válkovými, Pimkovými do programu přispěli dvěma písněmi, z nichž se jedna jmenovala „Zpívej Haleluja“. Zdaleka největší pozornost však způsobil na míru ušitý song, který s náramnou vervou interpretovaly naše děti. Mohlo jim být tak kolem deseti, jedenácti. Jindra Škrla vyzpěvoval sóla, ostatní mu sborově sekundovali. Asi se jim melodie i text vryly hluboko do paměti. Když bylo v roce 2014 setkání (takřka) všech, kteří meziříčským sborem kdy prošli, nechyběla ani zmíněná pěvecká skupina. Po rovných třiceti letech se její účastníci v nezměněné sestavě opět seskupili na stejném místě a bez jakéhokoliv předchozího velkého zkoušení naprosto věrně zkopirovali svoji dávnou premiéru. Až na to, že hlasy pánské části už byly o poznání hlubší. Podobu této svérázné písničky si můžete připomenout hned v následujících řádcích:

K otevření sboru

Refrén *sbor*: Scházeli se strýčkové, tety, mámy, tátové
Bourali a budovali, smáli se i hádávali
Těšili se, až to jednou, až to bude hotové
sólo: Až to bude hotové *sbor*: Až to bude hotové
sólo: Až to bude hotové *sbor*: Až to bude hotové!

1/ *děvčata*: Před léty si někteří z nich vzali prostě do hlavy
chlapci: Starý sbor prý dosluhuje, že se nový postaví
děvčata: Nakoupili vápno, cihly, cement, písku hromady
chlapci: Nakreslili dvoje plány, vyhlásili brigády

Refrén

2/ *děvčata*: Strýček Bláža agitoval a tetičky vařily
chlapci: Strýc Klvánek nakupoval, dělníci se snažili
děvčata: Lopaty se mihotaly a kolečka pískala
chlapci: Strýc Boriš jen „Honem, honem!“, míchačka si broukala

Refrén

3/ *děvčata*: Potom přišli odborníci a začali montovat
chlapci: Nových věcí přibývalo, v pokladně to bylo znát
děvčata: Na Sdružení říkali: „Víc už pro vás nemáme!“
chlapci: Měli vrásky na čele a hlavně strýček Adame

Refrén

4/ *děvčata*: Přišel čas a, díky Pánu, velké dílo skončilo

chlapci: Snad se něco nepovedlo, snad se něco zdařilo

děvčata: Ale každý, kdo tu dělal, s prací tu kus lásky dal

chlapci: Kéž ta láska nevyprchá, kéž tu láska voní dál

Refrén *sbor*: Sešli jsme se, strýčkové, tety, mámy, tátové

Abychom zavzpomínali, Bohu i vám děkovali

Že už je to, že už je to, že už je to hotové!

sólo: Že už je to hotové! *sbor*: Že už je to hotové!

sólo: Že už je to hotové! *sbor*: Že už je to hotové!!!

K OTEVŘENÍ SBORU V.M.
5.5.1984

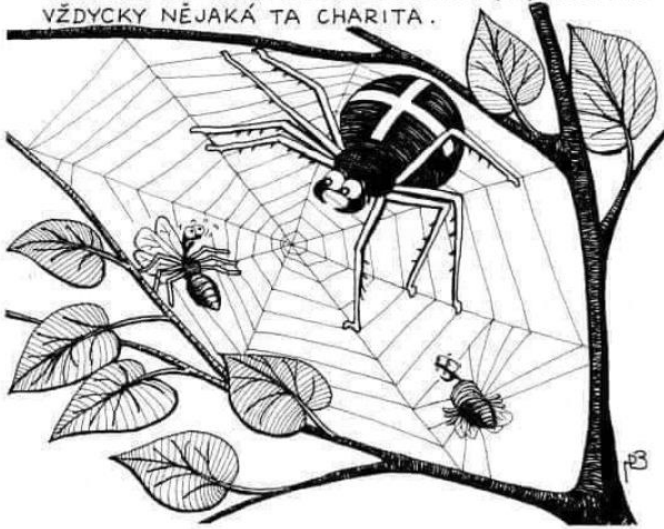
REF. Sešli jsme se strýčkové, tety, mámy, tátové, k мамě a k babičce
smáli se i k dědovi, těšili se ať to jednou, ať to bude
dobré, ať to bude dobré, ať to bude dobré, ať to bude dobré,
ať to bude dobré

Před lety si někdo měl práci postít do hlavy
mahnuli pápr, cihly, cement, fialobromidy

stary stary drahé ty, u je nový postap'
i. d. mahnulil drahé pleny, mahnulil lincadu

Křesťanský vtip - Ameňák

NEBOJ SE HO! KDYŽ MÁ NA SOBĚ KŘÍŽEK, TAK JE TO
VŽDYCKY NĚJAKÁ TA CHARITA.

Tak počkat!
Ta se neztratila,
tu jsme vykopli!

@nakedpastor.com

Já vím.
Proto jsem ji
hledal.

To není vtip,
takový je Ježíš